

Sygn. akt. IV Ka 276/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Nowińska

Protokolant Artur Łukiańczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 r.

sprawy **M. K.**

obwinionego z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2009r. Nr 62 poz. 504 ze zm.)

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej

z dnia 3 lutego 2015 roku sygn. akt X W 2990/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Fabrycznej do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt: IV Ka 276/15

UZASADNIENIE

M. K. został obwiniony o to, że w dniu 02 listopada 2014r o godzinie 16.40 we W. przy ul. (...), na terenie S. Miejskiego ,w trakcie trwania imprezy masowej o charakterze sportowym, meczu piłki nożnej pomiędzy drużynami (...) a (...), nie zastosował się do wydawanych poleceń służb porządkowych nakazujących opuszczenie stadionu z uwagi na stan nietrzeźwości, przy tym kładł się na ziemi stawiając bierny opór uniemożliwiając tym samym doprowadzenie jego osoby do Komisariatu, tj. o wykroczenie z art. 54 ust. 1 Ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych.

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 r. **Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej:**

I. uznał obwinionego **M. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku i stanowiącego wykroczenie z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2009r. Nr 62 poz. 504 ze zm.) i za to na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2009r. Nr 62 poz. 504 ze zm.) i art. 24§1 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 2.000 (dwa tysiące) złotych;

II. na podstawie art. 65 ust. 2, 3 i 4 ustawy z dnia 20 marca 2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2009r. Nr 62 poz. 504 ze zm.) orzekł wobec obwinionego **M. K.** środek karny w postaci zakazu wstępu na masową imprezę sportową na okres 2 (dwóch) lat, połączony z obowiązkiem osobistego stawiennictwa we właściwej dla miejsca zamieszkania obwinionego jednostce organizacyjnej Policji w czasie trwania imprezy masowej – meczu piłkarskiego z udziałem (...) na terenie województwa (...);

III. na podstawie art. 82 § 3 kpw na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył obwinionemu M. K. okres jego zatrzymania od dnia 02.11.2014r. do dnia 03.11.2014r. przyjmując jeden dzień zatrzymania, z zaokrągleniem do pełnego dnia, za równoważny grzywnie w kwocie 200 zł;

IV. na podstawie art. 118§1 kpw i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego M. K. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 100 złotych i wymierzył mu opłatę w wysokości 200 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obwiniony**, który zarzucił Sądowi Rejonowemu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym przyjęciu, że obwiniony był agresywny, nie stosował się do poleceń interweniujących stewardów i że w efekcie wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu wykroczenia, podczas gdy to zachowanie pracowników ochrony naruszało obowiązujące przepisy prawa i skutkowało powstaniem u obwinionego obrażeń ciała w postaci złamania żeber.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego zasługiwała na uwzględnienie, skutkując uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i to z kilku niezależnych od siebie przyczyn.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przypisując obwinionemu wykroczenie z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, Sąd Rejonowy w istocie nie wyjaśnił, na jakiej podstawie wydano obwinionemu polecenie porządkowe, a to czy nastąpiło to na podstawie ustawy czy też na podstawie regulaminu obiektu (terenu), ewentualnie regulaminu imprezy masowej. Nie dokonując w tym zakresie jednoznacznych ustaleń faktycznych, Sąd I instancji kilkukrotnie odwoływał się jednak w uzasadnieniu wyroku do regulaminu obiektu, który został również dołączony do akt sprawy (k. 21- 22), co może sugerować, iż podstawą wydania polecenia porządkowego był właśnie regulamin obiektu. Miało to dla sprawy o tyle doniosłe znaczenie, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 maja 2014 r. (sygn. akt: 17/13) przepis art. 54 ust. 1 ustawy, w części zawierającej słowa „regulaminu obiektu (terenu) lub regulaminu imprezy masowej” został uznany za niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Co prawda Trybunał Konstytucyjny odroczył termin utraty mocy ww. części przepisu, jednak wskazane orzeczenie niewątpliwie stanowiło wyraźną sugestię, dotyczącą sposobu oceny zarzutów opartych o niepodporządkowanie się poleceniu porządkowemu wydanemu na podstawie regulaminu obiektu. Sąd Rejonowy winien był jednoznacznie odnieść się do wskazanego zagadnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, tak by usunąć wszelkie wyłaniające się na powyższej płaszczyźnie wątpliwości. Nie wyjaśniając wskazanego aspektu sprawy, Sąd I instancji nie wyjaśnił podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (jakie było źródło wydanego obwinionemu polecenia porządkowego), a tym samym nie zrealizował obowiązku wnikliwego uzasadnienia przeprowadzonego procesu subsumpcji prawnej, co stanowiło naruszenie art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpsw i stanowiło samodzielną podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że Sąd I instancji nie odniósł się w uzasadnieniu wyroku do wszystkich wyłaniających się w sprawie wątpliwości, związanych z oceną wyjaśnień obwinionego oraz oceną zeznań świadków C. W. oraz K. M.. W szczególności dziwił brak nawiązania do ujawnionych u obwinionego obrażeń ciała, które mogły potwierdzać wiarygodność złożonych przez niego wyjaśnień (zwłaszcza w części dotyczącej nieadekwatności zastosowanych przez ochronę środków przymusu bezpośredniego). Zarówno C. W. jak i K. M. spójnie wskazywali na agresywną postawę obwinionego, którą miał przejawiać już w trakcie oczekiwania w kolejce przed budkami cateringowymi. Przeczył temu jednak obraz z kamer monitoringu, z którego jednoznacznie wynikało, że obwiniony bez sprzeciwu poddał się wówczas poleceniom interweniujących stewardów i bez żadnych przejawów oporu opuścił z nimi miejsce rejestracji obrazu. W tym kontekście Sąd I instancji winien był podjąć próbę wyjaśnienia przyczyn

oraz sposobu powstania u obwinionego poważnych przeciw obrażeń ciała w postaci złamania żeber. Co prawda obaj ochraniarze wskazywali, że obwiniony zachowywał się agresywnie, nie poddawał się próbom dobrowolnego wyprowadzenia go z obiektu, co wymagało zaangażowania w interwencję aż kilku osób z obsługi obiektu („wtedy w 5 czy 6 wzięliśmy pana za nogi i ręce, znieśliśmy go po schodach w dół, aby dostarczyć go do mobilnego posterunku policji”- zeznania świadka C. W., k. 83), jednak zeznania tej treści wymagały wyjaśnienia przyczyn, dla których osoby profesjonalnie przygotowane do obsługi imprez masowych nie potrafiły poradzić sobie z jedną osobą, mającą naruszać zasady panujące na obiekcie sportowym. Co przy tym istotne, interweniujący pracownicy ochrony zgodnie zaprzeczali stosowaniu wobec obwinionego jakichkolwiek form niedopuszczalnej przemocy fizycznej („wobec obwinionego nie została użyta przemoc, nie biłem go i nie kopałem, zostały zastosowane techniki interwencyjne w postaci dźwigni transportowej”- zeznania świadka K. M., k. 84), co w sposób oczywisty powinno uzasadniać pytanie o źródło powstałych u obwinionego obrażeń ciała. Wymagało to nie tylko zapoznania się z dowodami zgromadzonymi w toku zainicjowanego przez obwinionego postępowania dotyczącego popełnienia na jego szkodę przestępstwa z art. 157 § 1 kk ale także rozważenia zasadności przeprowadzenia w sprawie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej celem ustalenia mechanizmu powstania u obwinionego obrażeń ciała. Zupełnie niezrozumiałe pozostawało także odstąpienie przez Sąd Rejonowy od wyjaśnienia przyczyn, dla których pracownicy ochrony nie podejmowali żadnych czynności wobec mężczyzny, który miał według ich relacji uczestniczyć w kłótni z obwinionym. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że także wskazany mężczyzna miała naruszać zasady uczestnictwa w imprezie masowej, co nie spotkało się jednak z interwencją stewardów i niewątpliwie powinno stanowić dla Sądu I instancji sygnał do wszechstronnego wyjaśnienia przyczyn interwencji podjętej wyłącznie wobec obwinionego.

W świetle wszystkich wskazanych wyżej okoliczności apelacja obwinionego musiała skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Obowiązkiem Sądu I instancji będzie ponowne wnikliwe przesłuchanie świadków C. W. oraz K. M., a w konsekwencji wyjaśnienie wszystkich wątpliwości dostrzeżonych przez Sąd Okręgowy. Zasadniczą powinnością Sądu Rejonowego będzie przy tym wyjaśnienie podstawy wydanego obwinionemu polecenia porządkowego, co może stanowić podstawę do ustalenia przesłanki wyłączającej jego odpowiedzialność (wobec depenalizacji czynu, polegającego na niezastosowaniu się do polecenia wydanego na podstawie regulaminu obiektu lub regulaminu imprezy masowej). Dysponując zeznaniami świadków Sąd I instancji rozważy również zasadność dopuszczania w sprawie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Dopiero przeprowadzenie wskazanych czynności dowodowych oraz wszechstronne wyjaśnienie wszystkich podnoszonych przez Sąd Okręgowy okoliczności pozwoli na wnikliwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym na merytoryczne rozpoznanie sprawy.